

Til Begrundelse af disse Forslag skulle vi tillade os at anføre følgende Motivering:

I Henhold til den Tanke, der ligger til Grund for ovennævnte Lovbestemmelse (§ 9 i Husdyrloven af 1ste April 1887) ligesom til Ordlyden deri, tilfaldes derfor, saa vidt den bevilgede Sum strakte til, Hesteavlforeningerne Halvdelen af Røbesummen for de af saadanne indkøbte Hingste, kun med det Forbehold, at paagældende Hingste vare erkendte „præmieværdige“ ved et Dyrskue. Og i Tillid hertil ere i alt Fald alle de ældre Hesteavlforeninger oprettede.

Administrativt ordnedes Fordelingsmaaden for Statstilskuddet til Hesteavlforeningerne saaledes, at der ydedes indtil Halvdelen af Røbesummen — dog ikke udover 8,000 Kr. — men fordelt paa 10 Aar og paa Betingelse af, at Formanden for Hingsteskuekommissionen for det Distrikt, hvorfra Salget skete, attesterede, at Handelen efter hans Opfattelse og Videnskab var reel; medens Formanden for det Distrikt, hvortil Hingsten kom, aarlig udfærdigede Leveattest og attesterede dens Frugtbarhed.

Saa længe Hingsten blev i Foreningens Eje og var avledygtig, forudsattes det, at der ingen Afkortning skete i Statstilskuddet, eller at dette ikke inddroges inden de 10 Aars Forløb.

Men saa steg Antallet af Hesteavlforeninger saa stærkt, at det i 1887 kalkulerede og bevilgede Beløb ikke længere slog til, naar Tilskuddet ikke skulde reduceres til et Minimum for hver enkelt Forening, hvorfor der vedtoges et Tillæg til Husdyrloven (14de April 1893) indeholdende en Del nærmere Bestemmelser, hvorefter Statstilskuddet til Foreningerne fremtidig skulde ydes, nemlig:

- 1) i Forhold til Hingstens Værdi med indtil $\frac{1}{3}$ af Hingstens halve Værdi og ikke ud over 500 Kr. aarlig, samt
- 2) at Hingsten skal være i fuld avledygtig Stand og være præmieret.

Ordene „Værdi“ og „avledygtig“ have imidlertid i Stedet for at være oplysende fremkaldt Uklarhed i Spørgsmaalet, idet Værdi fortolkes baade som betalt Røbesum, virkelig Handelsværdi og Avlsværdi, imedens der ved avledygtig baade forstås Frugtbarhed og Evne til at give godt Afkom.

Værdibestemmelse maatte, da Tilskuddet ydes aarlig, ogsaa foretages aarlig; men i Loven tales der ikke herom eller om hvem, der skal foretage Vurderingen. I Praksis er man kommen over Spørgsmaalet paa den Maade, at enkelte Hingsteskuekommissionsformænd have paataget sig at vurdere o: nedsatte Værdien paa indkøbte Foreningshingste, medens de andre Formænd have nøjedes med at godkende den faktisk betalte Røbesum.

Forandringen i Lovens Ordlyd derhen, at der af Staten ydes et aarligt Tilskud til Anskaffelse af Hingste af $\frac{1}{3}$ af Værdien (i Stedet for Halvdelen af Røbesummen) har medført, at Statstilskuddet er blevet til aarlig Præmie for de bedste Hingste — medens det kan inddrages for de daarligere — altsaa en dobbelt Præmiering af Staten, hvilket synes i Modstrid med Lovens Aand og Bogstav (§ 2).

Den Tanke, der laa til Grund for Lovens § 9, var netop at indføre et helt nyt Princip til Husdyravlens Fremme ved Siden af Præmieringen, nemlig Hjælp til Anskaffelse af gode Tillægssdyr. Og det maa afgjort fraraades, at forlade den i Hovedsagen fulgte Fremgangsmaade, at lægge den godkendte Røbesum — dog 8,000 Kr. som Maksimum — til Grund for Statstilskuddets Ydelse. Naar det ikke kan tilraades at yde det i Forhold til den virkelig betalte Pris, der nu er oppe paa det dobbelte af den oprindelig gældende Ydergrænse, er det for ikke gennem Statstilskuddet at bidrage til at drive Prisen kunstigt i Vejret.